

MAHAMAHOPADHYAYA
U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TRIVANMIYUR MADRAS 4

17
68711

திருச்செந்தூர்

மும்மணிக்கோவை.

திருநெல்வேலியிலுள்ள

ஆற்றார்-திருச்சிற்றம்பலப்பிள்ளையவர்களின்

துமாரநும்

நாககூடனரிதாலுக்கா ஆஸ்க்ளாசுருமான

செவ்வார்ப்பதி

A. T. இராமலிங்கம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டது,

உலகமூர்த்தி வைத்திருந்த கையாறால்

செய்யப்பட்டது

பண்டித மித்திர பிள்ளையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1904

MAHAMAHOPADHYAYA
U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TRIVANMIYUR MADRAS 4

சிறப்புக்கவிகள்.

திருவரங்கம் பெரியகோயில் வித்துவானும்
அறத்துவகுநாவலரெனப் பட்டம் பெற்றவரும்

பென்ஷர் ரீனியூ இன்ஸ்பெக்டருமாகிய
பிரமதீ-சுந்தரராஜமையங்காரவர்கள்

இயற்றியது.

உலகுபுகழ் மகம்பதினெட் டீஞற்றசித்த மூர்த்தியரு ஞ்ணைத்
தப் பெற்றடிமிலகுதிருச் செயர்துரத் தெந்தையடி யிணைமலர
யிதயம் வைத்த, நலமதினாற் பன்னயமும் பொருந்தியமும் மணி
கோவை நவின்னாள் தெய்வப், புலமைசெறி யாறாக நிராமலிங்
கம் பெற்றபுகழ் புலந் பற்றே.

திருவாவடுதிறைமாதீனம்.

ஸ்ரீமத் -சுந்தராமிக்ந்தம்பிரான்சுவாமிகள்

இயற்றியது.

சீர்பூத்த சிவகோடப் பெரலிவழகுந் சிவமூர்த்திச் சிறப்புச் செய்
வத், தார்பூத்த தாய்ப்பெருக்கு கிறைஞான சித்தரஞ் தழைக்கப்
பெற்றே, னேர்பூத்த வாணாக நிராமலிங்க நாவலர் னினிது
சொற்ற, நார்பூத்த திருச்செந்துர் மும்மணிகோ வைப்பெருமே
கவிலந் பற்றே.

முருகன் றுணை,

சா த் து க வி க ள்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து வித்துவானாகிய

சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றியது.

திருக்குருகூர் ஞானசிந்த தேசிகன்று னேத்தினமுஞ் செப்பி
வாழ்த்தன், திருக்குமயர் தவதனா லிருந்தமிழி னயமனைத்து மி
னிது தேர்த்தே, யுருக்கமுடன் திருச்செந்தூர் மும்மணிமா லைச்
சொற்றா னுலக மேத்த, விருக்குரைமா தவராறை யிராமலிங்க
சுவலனா மெழின்மிக கோனே.

மதுரைமாநகரம் வித்வான்

ம. தெய்வநாயகப் பெருமாள் நாயுடு

அவர்களியற்றிய

நேசவேண்பா.

தென்னியர்வா ழுஞ்செந்தூர்ச் செட்டிக்குச் செந்தமிழ்த்தேன்
துன்னியதோர் மும்மணிதசூர் குட்டினுள்—வள்ளியொடு
தெய்வானை யூடிற் றெய்யிலொன்றாற் றீர்ப்பரிதென்
றுய்வா னிராமலிங்க நோர்

காதன்மிகுஞ் செந்தூர் மார் றுருச் செந்தமிழான்
முதலம்வாய் முயலொருமுக 13 — யாதலுற்றான்
ஆத்தூர்த் தலமொருமுக 14 லுங்கம்
நாத்தூர்வாய் வேலுமொரு 15 னர்

கோபாலசமுத்திரம் வித்வான்

சண்முகதாச பிள்ளையவர்களியற்றிய

நேரிசைவேண்பா.

சேம்மணிமிக் கோங்குதிருச் செந்தூர்க்கத் தன்கழற்கு
மும்மணிக் கோவை மொழிந்தணிந்தா—னிம்மணிநர்க்
கின்புமலி வாக்கு மிராமலிங்கப் பாவலவ
னன்புமலி வாக்காளி னால்.

ஆற்றார்

திரு. சோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்களியற்றிய

நீலமண்டில வாசிரியப்பா.

திருவளர் வழுதித் தேயம ததனிற்
றெக்கண பாகஞ் சிறந்துமிவ் வுலகி
னல்வளஞ் செழிந்த பன்னகர்தனிலு
மிந்நகர்ச் சீர்தா னென்னகரெய்து
மெனச்சொலு மாறிக் கிணையிலாதான
செந்திலம் பதிவளர் கந்தவே னெம்மாற்
கன்பொடு மனேக ரணிபல வணியுந்
கோவையாய்ச் சேர்த்துக் குணமொடு பொருந்தச்
சாத்தின தோடு சாற்றுதற் கேற்ற
பாமா லைகளும் பலவமைத்தாரத்
தேமா லைகளுட் டிலதமாமிந்த
மும்மணிக் கோவை யெனமு தறிவேர்
போற்றிடு மாறும் பொலிவுறு மாறு
மகத்திய முனிவ னுள்ளாற் பொதிகை
யிருந்துற் பவித்தே விணையில்சீ ரெய்துந்
திருநெல் வேலி யெணுந்திரு நகரை
மருவியே வருமப் பொருவிலப் பொருகைப்
பாங்கரே யுற்றுப் பகர்வரு தலுமாடு
தீர்த்த மூர்த்திச் சிறப்புமே சேர்த்து
சோடச கலையுந் துகளுறத் துன்ப

மேவிட மெவித் து விளங்குத விலாது
 வாசா னறையு மராளிலாச் சாப
 சிங்கு மாறெங்கு மேற்குமா தலமெலான்
 சுற்றியே நிரித்தபின் றொன்மைசேர் மான்மியம்
 பெற்றேவார் தலமெனப் பெருமகிழ் வொடுமதி
 தேரிநன் கமர்ந்து சிறந்தேவார் பூசனை
 யாகம விதிப்படி யாற்றியச் சாப
 நீங்கிமுன் போற்றத் திறைகலை துளங்கப்
 போற்றாது நலமெலாம் பொருந்தியே பொலியக
 கண்டதோர் நகராம் விண்டுமே தவழும்
 பொழில்சுந் குழந் தோங்கும் பொருவிலா வாதைட
 பதிதணிற் கங்கா குலமுறு குணங்கள்
 பக்துமே குறைவறப் பெற்றமே சிறந்தோன்
 சைவநன் னெறிமொதுத் தெய்வமா பக்தி
 சேர்ந்தவென் றந்தை திருச்சிற்றம்பலமா
 மேந்தல்செய் தவமே யெழிலுருக் கொண்டாந்
 குற்றவீவ் வுலகி லுதித்தநற் குணமெலாம்
 பெற்றவோ ரெம்பி பெற்றமே நியபிரா
 னருமைநன் மகனா மருள்செயு முருகன்
 றுசனா யன்னான் றகைமைசேர் பாதத்
 தெந்தநா னுந்தா னிணையிலா வன்பு
 சிந்தையே முதலாந் திரிகரணங்களுஞ்
 சுத்தமாய்ச் செய்யுந் துகளறு பண்பொடு
 மிசைமிக யெய்திடு மிராமலிங் கந்தான்
 சொற்றன னம்மணிக் கோவையின் சுவைபல
 னிற்றென வுணாசெய யிவ்வுல கர்க்கோ
 வாயிர நாவுடை வாதிசே டற்கு
 மியலா தெனினு மிலக்கண வரம்பி
 னமையுனற் சுவையு மறமெலா மியற்றி
 யோங்குநற் தவமு முஞ்நிறிஞ ரடையும்
 பலனெலா மிதனைப் பயனெடு மொருகா
 லயர்தியோ டேனு மன்பிலா தேனுங்
 சேக்கினு மடைவரென் கிளத்துந் பெருமையு
 முண்டயதா மிதுவென வுணாசெயு முலகே.

அறுப்புக்கோட்டை சுதத்திரிய வித்தியாசாலை

முதல் அவிஸ்டெண்டு

எம். கோவிந்தசபபியவர்களியற்றியது.

பொன்னேர் மருமனும் சென்னுப் போற்றும் புனைமலர்த்தாட்
கொன்னே ரயிற்கரத் தென்னுக்கு முமமணிக் கோவைசொற்றான்
மின்னே ரிடைமலர் வாணியின் சேட்டிடை மெய்வீளர்ப்பத்
தன்னேரி லாறை வளராம லங்கத் தமிழ்ச்சிங்கமே.

சேரன்மாதேவி எ - அ - கலை - ஆபிஸ் கிளர்க்கு

முத்தையபிள்ளை யவர்களியற்றியது.

அறுசீர்விருந்தம்.

தென்கினன் கழுநு குழந்த சொந்திலம் பதியில் வாழும்
திங்கள்ளே ணியனன் நீந்த சேவலங் கொடியோன் மீதி
லெய்கள்கீர் குலமுற் றோங்கு மெழிலிராம லிங்க வண்ணல்
புங்கவ ரமுதம் போலும் புகன்றனன் கோவை ஊலே. (க)

நேசை வெண்டா.

கள்ளக் கருத்தினர்கள் காணருமின் னூன்மகிமை
விள்ளப் பெருக்கம் விளங்குமே—யுள்ளர்
தூற்றமே தையோர் சுவைப்பால்கற் கண்டு
சிறந்தவீர்செந் தேனென்பார் தேர்ந்து. (உ)

பெருங்குளம் மாத்தாண்டம்

சி. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களியற்றியது.

நிலமண்டில வாசியப்பா.

சீருறு முத்தமிழ் தேர்த்துடு கம்ப
னேரெழுபதளி வியம்பிய புகழுந்
தென்னன் செல்லைச் சிறையிட வன்று
முன்னிறீஇப் படைத்த மூவகீர் சீர்த்தியு
முலவாக் கோட்டை யொருவ னடைந்ததும்
புலவோ ரன்றியிப் பூவெலா மறியு
மவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னென்ற

சுந்தரபாற்கணியன்
J. SWAMINATHAN

ஸூயர்செகுத் துண்ணுநெய்யிற் றன்மெலுழ்
வள்ளுவர் மூதுரை மறைக்குமே லன்றோ
வித்திறத் தோங்கு சுத்தசைவ ஞலந்
தொன்மதொட் டோங்கித் தோன்று தொல்பதி
தென்னொ டகனிற் திறந்திடு மாறை
முக்கனி சிதையச் சுக்கிடு நறைபாய்ந்
திக்கின் சுனாவகைப் பெல்லா மெய்து
நத்தை நத்தெனநத்தோ ததியெனப்
பணைதடப் பதுமம் பற்றிவைக றையின்
முழங்கிடக் கேட்டம் மூதூர் விழிக்குக்
திங்கடன் மாசே தீர்த்தபுட் கரணி
தங்குமான் ஸூரர்நோய் தவிர்த்தலு மரிதோ
கார்மதி லிவறக் கநநற் களிற்
பூட்டை நீர் டுப் பிழந்தே யருந்து
மாபெருந் தோயின் மன்னுசோ மேசர்
சோமசுந் தரியா டோன்றுமா சந்தி
மகிமையோர் லட்ச வாயுள வாயினு
முரைத்தற் பாலதன் றோர்மீ னத்திற்
றுவசா ரோகணந் தொட்டோர் பாளுட்
டிருவிழா வாற்றுஞ் சிறப்போ வென்னி
னாற்கு வருணமு நமதென வொருங்கே
தத்தமி னந்தழிஇ தாரணி யொன்றற்
வண்ணல் வதுவைக் கணைவரு மேகத்
தென்றோ டியரவோர் சிறுமுனி விடுத்தபோ
லின்னாட் பத்து மேகியம் முனிவன்
மன்னவே வேண்டும் வடபா லதனின்
வீதிக ளெல்லாம் விளங்குபூம் பந்த
ராதவன் றனைமதி யாக்கிடு நண்பக
லாடுசிற் சிலவெளி யுளவவற் றாடே
வான்மீ னாங்கு வந்தபோற் றேற்றும்
பொற்றோ ரணங்கனிற் பொலிபூங் கொத்தொடு
நற்றா மனைமலர் நறவே னூறு
மிப்பூற மணியா யிலங்குஞ் சுத்தி
லொருபாற்கணியு மொருபாற் காயுமா
யர்த்த நாரீச ராகத் தோன்று
மவற்றி னிடைக்கிடை யங்கத லிக்கிங்

கனிவழிந் தேநலுறக் கக்கிக் கிடக்கு
மென்னைசோ மேச ரேந்திடை யாட்குஞ்
சந்தனம் பலவகைச் சாந்தின் மீதே
பன்னீர் மாரிப் பாங்காய்ச் சொரிதலின்
வழுக்கும் வீதியின் வணமா கரியு
முண்மினென் றொலியு மேர்பா னெண்வகைட்
பல்லிய லொலியும் பையாததிக் கேகித்
தூயின்மா லுண்மீதுத் தோன்றுதி வர்த்தி
யிரவிற் றுவாதசா தித்தராப் பொலியுங்
கம்பவேட் டதூர்ச்சி கண்டிடி நடுங்கும்
வாணவேற் றுமையால் வான்மின் னஞ்சு
மந்தர தூந்திபி விந்தையின் முழங்க
விந்திர னுலகிற் றந்திடு கற்பகக்
சந்த மலரையு வந்தேதேவர்
மழையெனப் பெய்யும் மாட்சிமை யீங்கே
விரித்தலு மரிது மேலும் மாகந
ரெவ்வகை யாலு மிலங்கிடு மாங்கே
சைவர்தங் குலமே தழைத்திட வந்தேர்
னக்குலத் திலக னிக்கிலு மின்சொற்
றக்க வற்றெறி புக்கியெந் நாளும்
விலக்கியுமொர் இ விதிவழி நிறீஇ
யில்லற நடாத்தி யிலங்கிடு மேலோ
னனமுந் தனமுந் தினமுமன் பேரடே
யகுதி யதிதி யார்க்கு மொருங்கே
பாத்திர மறிந்தே பண்பின் னல்குஞ்
சாத்திர மாய்த்தோன் றருமமே யுருவாய்
வாய்த்தவென் மாமன் வள்ளல் திருச்சிற்
றம்பல மெனும்பே ரமைந்திடு தக்கோன்
முந்திய தவத்தால் வந்திடு மிராம
லிங்க மென்றோர் பங்கயில் கல்வித்
தங்க மனக்கவிச் சிங்க மென்போன்
பொறைநிறை யுடைமை பொருந்தக் கண்டே
யாங்கிலே யமன்னர் நான்குநே ரியெனும்
தாலுக் கிளார்க்காய் மேலோங் கிடவே
வைத்திடு தக்கோன் மதியின் மிக்கோன்
கண்ணகன் ஞாலக் கலியுக வரத

மண்ணெரு முருக னெழின்மான் மருகன்
 றனைக்கா ணைக்கண் முகமீ திருபுண்
 வெணடுத்தேத் தாக்கை தொடுத்திடு மற்றை
 கூடா ராக்கை காடார் சேக்கை
 பாடார் வாயும் பாழ்வா யென்றே
 மும்மணிக் கோவை மொழிந்திட வாங்கே
 சொல்லும் பொருளுந் தொண்டநடை துறையு
 மெல்லாச் சுவையு மியைந்தது கண்டு
 கேள்வன் மெய்ச்சக் கேட்டே தெய்வ
 யானேதன் றந்தைக் கண்ணிற் புகல
 வந்து தினஞ் செந்தி லடைந்தர்ச்சிப்பா
 னாதலி னீதோ ராந்துணைக் கருவி
 யெனவொப் புவனே லிவ்வுலகத்தவர்
 பலக்கடல் தாண்டி யிடுப்படா துடல
 முய்தவற காமா லுறுதியிந் தாலே.

சாத்தனாகவிகள் முற்றிற்று.

SWAMINATHAIYAR
 1. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
 VANMIYUR MADRAS-41.

மு க வு னை .

சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதாசுரங்களையே த்தினுஞ் சிறப்புற்ற சமையமென வெடுத்தோதுஞ் பெருமைவாய்ந்த சைவ சமயத்தைத் தழுவிய மரபிலே இந்நூலாக்கியோன் ஜெனித்திருந் தும், சிவஞானப் பொலிவுடைய பெரியோர்களுடைய அனுக் கிரக மில்லாததால் கடைத்தேறுஞ் சன்மார்க்க வழி தோன்றாது, என் செய்பலாமென ஆதிபாலிய திசையிலேயே பரதவித்துக் கொண்டிருக்கு மமையம், கருணையங் கடலாகிய பரசிவத்தின் மே டந்தாங்கி திருக்குருகூர் ஞானசித்தசுவாமிகள், இந்நூல் ஆக்கியோ னது ஜெனன பூமியாகிய தாம்பிரவரணி தீர்த்தத்தில் இப்புண் ணியநதி மகோத்தியோடு சங்கமமாகிற் விடத்திற் கருகாமையாய் விளங்கப் பெற்றிருப்பதும், சந்திரபகவான் சிவபெருமானையர்ச்சித் துக்குருசாபம் நீங்கி யுய்ந்ததும், சோமீச் சுரநகரமெனப் புராணங் கள் கூறுவதுமாகிய “ஆற்றூர்” என்னுங் கிராமத்திற்கு எழுந்தருளி வரக்கண்டு, அக்கிராமவாசிகளுடன் இவ்விளையோனுஞ் சென்று வழி பாடியற்ற, உள்ளன்புடையார் எத்தகையராயினுமவர்களைத் தெ ளிவித்து அறுக்கிரகிக்குங்கருணைநிறைந்த அக்குருசுவாமிகள் பால னையபிமானித்து அறுக்கிரகித்தஞ்ஞமொழியினையே கடைப்பிடியாகக் கொண்டு “ஆதியிலே முருகவெனு மொழியொன்றோ தியறிவுறுத்தி யாற் றாரிலடிமையாகக் கோதிலாச் சிவஞானசித்த வேறேருருவாக வெழுந்தெனையாட்கொண்டதம்மா” என்றதற்கேற்ப சதாகாலமும் இச்சுவாமிகளின்திருவடிகளே சரணாகப்பற்றித்தியானித்துத் திருச் செந்துர் முருகப்பெருமானை உபாசிக்கு நெறியே சன்மார்க்க நெறி யாய்க்கொண்டு ஆங்காங்கே அவ்வவ்வமையத்தி லவனருளருமாறு அவனருளை வியந்து பாமாலை தொடுத்தலும் அவன் திருவடிக்குப் பக்தி செய்த லுமே மெய்ப்பொருளாய்க் கொண்டு ஆக்கியோன் இது காறுமாக்கிய செந்தமிழ்ப் பாமாலை எனேகமாயினு மவைகளைப் பாதுகாத்துவையாது போனவைபோக எஞ்சியவற்றன் “மும்மணிக் கோவை” என்னுமிப் பிரபந்தமொன்று. ஐந்திலக்கணமுக கற்ற

பண்டிதர்களாலும், அருடபிரசாதலக்ஷிகள் பலராலும், தெய்வத் தன்மை பொருந்திய மகாஅக்களாலும் இயற்றப்பட்டனவாயும், இயற்றப்படுகின்றனவாயும், இயற்றப்படுவனவாயுமுள்ள நூல்க ளுக்கு மத்தியில், சிற்றறிவுடைய இவ்வாக்கியோனது நாவால் நடந்ததெனும் குற்றமுண்டிதாதலால், இந்நூலும் நூலெனத் தலை நீட்டி வெளியே வரலுந்தகுமோ வெனுமையமொன்று மேலிட்டி யிதிகாறும் வெளியிடாது தாழ்த்தினும், ஆக்கியோனது ஞானகுரு வாகிய ஞானசித்தச் சுவாமிகளின் அதுக்கிரக பலத்தால் ஞான சொ ரூபியாகிய முருகக்கடவுளின் திருவருட்டிறத்தை வியந்து பேசும் நூலாமெனு மேன்மையொன்றிருப்பதாலும், தனது ஞானசாரியன் பெருமையை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ன ஆக்கியோனுக்குண் டான வன்பு நிகழ்ச்சியாலும், இந்நூலை யிதிகாறு, படித்துக்கேட் டிச் சிந்தித்த நண்பர்கள் பலருமிது மிகுந்த குதூகலத்தையும், முருகபிரானிடத்து விசேஷ அன்பையும் பக்தியையு முண்டு பண் ணுவதுடன் நினைத்தகாரியஞ் சித்திக்கச்செய்யு மியல்புடைத்தாயு மிருக்கிறதெனச் சொல்வதாலுமிது வெளிவரின் அனேகர்களுக்கு இகபரத்துக்குத் துணைக்கருவியா யிருக்குமெனேன ருறுதியுண் டாகிறதாலும் இந்நூலை ஆக்கியோனது ஞானகுருவாகிய ஞான சித்தச் சுவாமிகளின் அதுக்கிரகத்தைக் கைக்கொண்டு வெளியிட லாயிற்று.

முக்ஷரை முற்றிற்று.

திருச்செந்தூர் மும்மணிக்கோவை.

காப்பு.

நேரிசைவெப்பா.

கார்படியு மாடக் கடிமதிலார் செந்துரிற்
ரூர்படியு மொய்ப்பாருஞ் சண்முகனார்—சீர்படியு
மும்மணிக் கோவைக்கு முந்த துணை தந்திமுகன்
செம்மணியார் பாதச் சிலம்பு.

ஞானசிரியர் வணக்கம்.

அறிவாளன் நென்குருகை யாண்டகைமெய்த் ஞானி
மறுவிலா ஞானசித்த வள்ள—லொறுவா
துரைத்தமொழி கேட்டமுத லொண்டொடியான் செந்துர்
வரைத்தலவா வென்பாள் மருண்டு.

குருனாக நகராளன் கோதிலா ஞான
குருவா யெழுந்தருளுங் கோமான்—நிருவருளாற்
பெற்றமொழி யொன்றையுமே பேணின் மடநெஞ்சே
பற்றலாஞ்செந் தூரான் பதம்.

பாப்பாடத் தேர்கிலாப் பாமர^{னா}ப் பேரறிவின்
மூப்பாளன் நென்குருகை மூர்த்தி^{யே}—காப்பா
ஞானகுளியவ்வ வாசகமே பாதரவாய்ச் செந்துர்
முருகனையே கீண்பாய் முயன்று.

நூல்.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

திங்களார் வேணிச் சங்கரன் நேவி
யெங்களார் நெஞ்சந் தங்கியே நாளுந்
தாயினு மிக்க தயாவுட னளிக்கு
நாயகி யெந்தாய் நயமுறு மடிமேற்

திருச்செந்தூர்

றங்கியே பாதக் கிண்கிணி தயங்க
விங்கித மொழியே பொங்கிய வாயாற்
பச்சை நரம்பே மெய்ச்சார்ந் தோடுங்
கச்சார் கொங்கை பிச்சே சவ்விப்
பருகிடு குமர ரிபல்வழி நில்லா
துள்ளு முலைபொற் கிண்ணத் தாக்கி -
வார்த்திடு மமுத மேற்றனு மினையோன்
கருமுகி றவழுந் திருவார் பண்ணை
புருகியே பாடுங் குருகார் சேலை
யார்த்திடுஞ் செந்தூர் தேர்த்திடுங் கோயிற்
சேர்ந்திடு மெம்மையர் டெய்வந்தானே.

(௧)

தேரிசைவெண்பா.

தானேவந் தன்புடையார் தங்கவலை தீர்த்தருள்வான்
ருளேனஞ் செந்தூர்சேர் சண்முகனா—மேமேனா
துன்புறுத னெஞ்சே துதியாயெம் வேலவனை
வின்புறலா மிங்கே யிருந்து.

(௨)

கூட்டனைகலிந்துறை.

இருந்தது போலிருந் திந்நேர மென்பது மின்றியுயிர்
கரத்திடு மம்மலப் போதெம னாதர் கயிறுகொண்டே
விருந்தயில் வோரில் விரைகுவ ரந்தான் விடியமுடிவோன்
பொருத்திய செந்தூரிற் கந்தனைச் சேவித்துப் போற்றுவனை

நீலமண்டிலவாசிரியர்ப்பா.

போற்றறு மிறையே சாற்றிய கவிக்கு
நீற்றொளி படரு மன்றரும் வன்னி
நெற்றியங் கண்முன் பற்றிய போதுங்
குற்றமென் றம்மா வெற்றுரை புரிந்த
கற்றவப் புலவ னுற்றதோர் பொய்கைக்
கரைச்சார் பிருந்து கற்றையஞ் சடையான்
பரையான் பங்கன் மரையார் பாதத்
தன்புடன் பூசை வின்புடன் புரிநான்
முன்புரி வினையின் றன்பய னாக
வக்கரை மீதே நிற்குமோர் தருவின
மிக்குயர் கினையிற் நிக்கென வீழ்ந்த
பச்சிலை யொன்றுமால் விச்சையி தென்ன

வெருபாற் புள்ளாய்க் கவரவா ழுயிரு
மொருபாற் புனலார்ந் துறைதருந் சுயனு
மாகவொ ருடலே யிருவனை யுயிர்கள்
பாகமாய்த் தாங்கு மாகமாய் மாறி
யிலையார் பொய்கைப் புனலிடை யொன்றும்
நிலையார் புனல்கூழ் நிலநிடை யொன்றும்
படர்வது கருகி யுடல்கொடு பொருதே
லிடரது பெருந் நடைதரு சமைய
மண்டையி லிருந்தே கண்டல னாகக்
கொண்டதோர் பூசைச் சிரண்டகஞ் செய்தா
னென்னுமோர் குற்ற மெற்றியப் புலவன்
றன்னையோர் புதஞ் சார்குமை யதனிற்
சிறையிடப் புலவன் நெவிகில னாகி
மறைமுதற் பொருளைச் சிறையன முகைத்த
பிரமற் கருளிய சரவண பவனாக்
கரமெனு மலையே தரளம தள்ளிச்
சிந்துஞ் செந்துர்ச் செவக னல்லாற்
பந்தஞ் செய்யு மிந்தவென் னல்ல
தீர்ப்பா நெருவற் பார்ப்பென் கொல்லோ
காப்பான் கந்தன் தாப்பா யென்றே.
செந்தீமிழ் கொண்டே பைந்தொடை குட்ட
வந்தமி லழகார் சந்தமார் தாளிற்
கொண்டருள் புரிந்திருகைநின் றவனை
மீட்டிய பெரன்னார் வேலவ னருளே
யீட்டுதல் பொருளாய் நாட்டமுற்றேனே.

(ச)

நேரிசைவெண்பா.

காடுபுரு டார்திகமெனு நான்கினுண்மே லாண்பத
வீடுபெற றிண்ணமென்பார் மேலாவா—ராடுமயின்
மந்தாரங் காட்ட மழைமகிழ்ந்தார் செந்துரிற்
கந்தாவுன் சேவடியைக் கண்டு.

(சு)

கட்டளைநலிந்துறை.

கண்டெல் வீடுறப் பாசார வந்தங் கருதிமலர்
கொண்டுகை கூப்பியே மெய்யடி யார்தினங் கூடுசெந் தூர்த்
தண்டிழாய் மார்பனஞ் சாரங்க பாணி தனிமருகா
வண்டபண் கொண்டவுன் செந்தாமரைப்பூக் கவழ்த்துவேனே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

வாழ்தருஞ் சைவக் கூழ்தழைத் தோங்கத்
தாழ்தரு மமணவேர் வீழுற வண்ணம்
நாடார் காணக் கூடா நாதன்
தோடார் காத னேடாரு கொன்றை
பீடார் வேணி சூடாது யெந்தை
மாடா ரன்பர் வாடார் போற்றும்
பீடார் சிகரக் கோடாலி கொண்டு
வீட்டியே மேலும் போட்டியா யன்றோ
பாட்டுக டியில் வாட்டியும் வைகை
யோடுறு புனறன் னேடெதிர் செல்லப்
பாடிய புலவ னீடிய செந்தூர்
வேலவ மென்றே மேதினி விளம்பல்
சாலவு மெய்யே போலு மஃதின்றே
வேலவார் குழலி பால்கொடே யன்றான்
ரோடுடைய செவியெனப் பாடிய வந்நான்
பீடுறு மெல்லடி வாடுறப் பிரம
புரமது குறுக வெவன்கொல்
குரவணி குமர குருபர குகனே.

(எ)

நேரிசைவேண்பா.

குகனீடு வேலுதவுங் கொற்றமெமக் குண்டாம்
பகடேறு மந்தகனே பாராய்—நகமெலாஞ்
சென்றுநின்றங் காடியவச் செந்தூரான் சேவடிக்கே
யென்றுமிங் காட்டட்டே மிசைந்து.

(அ)

கட்டளைக்கலித்துறை.

இசைந்துமுன் பார்தெரிந் தின்றவன் றந்த'விழையிருப்ப
விசைந்துபந் றெயெனுங் கோட்டியர் மாமுலை யேந்தியோ
டசைந்ததண் கைகொடு வந்தனைக் கட்டித் தழுவியதென்
ணசைந்திடுந் தும்பிகெந் தூராயக் காண்புரி யச்சமன்றே.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

அன்றிலும் பேடு மொன்றியு பாங்கா
யென்றுன தருளார் பொன்றிரு வடியைப்
பெறுவேன் ஞ்செந்தூர்த் துறைவா யுறைவா

பிறைவா¹ வெள்ளைப் பிறையார் வேணிப்
பெருமா னருளால் வருமா முருகா
வுரையாய் மறையின் பொருளார் வாயா
வென்றுனைப் பல்காற் சென்றுநீ யாடுங்
குன்றுதோ ரோடி யென்றுநான் ரொழுவேன்
றலைவிதன் பதியை வலியவே யணைய
விலைவிதி யென்னு முலகமிக் கம்மா
நீ திருநான் வேதத் தாதி யாம் பொருளை
யோதிய வுனக்கே யோதுதன் முறையோ
பாதலா னீயே தீதறந் கூடிப்
பேதியா தென்னையாதுகாத் தருள்வாய்
பங்கய முகத்து மங்கைமார் மார்பிற்
கொங்கையோ வென்னத் தெங்கின் வாயுச்சி
தொங்குதீங் கனிமேற் பொங்கிய வவாவால்
மந்திராய்ந் தோடுங் கந்தமார் சோலை
சொந்தமாய்க் கொண்ட செந்தூர்த் தேவே.

(௧௦)

நேரிசை வெண்பா.

தேவாவென் றுன்னருளைத் தேடாம லின்பருண்மா
தேவாவென் பேனைடைத நேரேரேனே—யாவாவென்
ரோதாயே லுண்டோ வுரையாய்செந் தூரமரு
நாதாவிக் கஞ்சவெண்பார் நன்று.

(௧௧)

கட்டளைக்கலித்துறை.

நன்றிது தீதிதென் றேயறி யேனை நவில்கவியென்
றின்றுமெம் வேலவன் சொல்வதை நோக்கி விலக்கணக்கற்
றென்றுமே பொய்யா மொழிப்புல வன்கவிக் கிச்சையுற்றே
யன்றொரு வேடனாய்ச் செந்தூரான் வந்த ததிசயமே.

(௧௨)

இணைக்துறளாசிரியப்பா.

சயம்பட வேண்டிப் பயம்படு பெரியோ
சியம்பிடு முறையே நயம்படு கவிசொற்
புலவரைப் போல நலமிலே னென்னு
மலகில்புன் சொல்லே நிலவிய மொழியாற்
செந்நெலார் பண்ணை மன்னுசெந் தூரிற்
பன்னிரு கரத்தோ டெண்ணையாண் டருளு
முன்னையு முன்பா லின்னருள் பெற்ற

பொன்னனை யாரா மன்னைய நிருவர்
தம்மையும் பாடி யிம்மையார் பயனோ
டம்மையும் வீடாஞ் செம்மையார் பயனும்
பெறலா மெனாமோ ருறுதி
திருவரு ளாலே வருவது கருதி
மருமமா வாரு மரிமரு கோனே
பருவரல் போக்கு மொருருரு பரனே
செந்தில்வா டெஞ்சள் சுந்தனெ யென்று
குழறுமென் மொழியிங் கழகில தெளினு
மழலையார் மொழிதன் குழலிவாய் கேட்கப்
புகுகித மிஞ்சி யுளமகிழ் தாயிற்
கேட்டுள மகிழ்ந்து வேட்டதிங் கருளாய்
நாட்டிய மடவார் கூட்டமார் செந்தார்
நாட்டியர் சுந்தக் கோட்டுறை வோனே.

(௧௬)

நேரினாவெண்பா.

நங்கராத் துட்பொருளை யுண்பார்கட் குற்றவனா
யாங்காரத் துற்றார்க்கிங் காகாதனை—புலிகாக்கச்
செந்திரகர் சேர்பவர்தஞ் சென்மவினை தீர்த்தருளுங்
கந்தனுக்கே சொல்வேன் கவி.

(௧௭)

கூட்டலாக்நலிந்நுறை

கவிக்குலந் தானையாய்க் கொள்ளுபத் துச்சிரங் காயந்தவன்முன்
புவிக்குளே சென்றுதான் றேடியுங் காணாத பொன்னடியான்
செலிக்குளே வேத முதலெழுத் தோதிய சேயெனலந்
புவிக்குட்செந் தூரனைப் பெற்றவன் றேவெனப் போற்றுவனே.

நிலமண்டிலவாசியப்பா.

வன்மனத் தார்க்கும் நன்மையே புரியுந்
தன்மையார் நட்பிங் கின்மையா லந்தோ
கெட்டே னிறைவா துட்டர்க னுறவா
லெட்டின மட்டுந் தட்டாது புரியு
நீட்டையும் வீட்டேன் கட்டமும் பட்டே
னீடுற வேங்க நாடிய பயிருஞ்
குடுறி னம்மா வாடலு மியல்பே
யாயினு முடனே நேயமாய் வானந்
தாயெனப் பெய்யில் வீயுமோ சொல்லா

யன்னபாங் காக்கவென் னின்னநீர்த் தானு
முன்னரு ளென்றே யெண்ணியிங் குற்றேன்
வேற்படை யண்ணலாம் வேன்படை பயின்ற
யப்பதி தனிலே யனக்கவே டானு
மென்படை பயில்வே னெனமுற் சறைந்து
வந்தவா றேய்ப்பச் சிந்தொலி செய்ய
வன்னநேர் நடையார் பின்னுவார் சடையின்
மின்னேநே ரிடையிற் றன்னுமால் கொள்ள
மற்கட மனதை வாட்டுவான் றனது
விற்படை சொடுத்து முற்பட வைத்தான்
கொல்லோ வென்னக் குளிர் புன மெங்குக்
கன்னலார் செத்தூர்க் கருணையங் கடலே.

(௧௬)

நேரினை வெண்பா.

கடன்முடிவெற் பாற்றல் கருக வயில்வளைசென்
டிடல்வழுதிற் கேற்றதே யென்பார்—தடமையைச்
செற்றதுனக் கேற்குமோ செத்தூரா யும்பீர்கோன்
பெற்றமகட் கேக்சமுற்றோ பேசு.

(௧௭)

உட்டிளங்கலித்துறை.

பேசா திருந்தவோர் மூங்கையாம் பிள்ளையும் பேசிடவே
பாசாங் குசம்புயஞ் சேர்ந்தவ டந்திடு பாலசெந்து
நீசா புரிந்தாய் பிரயாச மற்றதொன் றின்றியெனைப்
பேசா திருந்திடச் செய்தருள் வந்திவண் பேணியின்றே.

(௧௮)

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

இன்றியே யமையா தென்றவங் விடமே
யொன்றொரு வினையை நன்றெனைச் செய்து
மன்றது தருபயன் மன்றளார்க் கென்றே
யொன்றிய கழுத்தோ டென்றுமே யுறையும்
பெரியோர்க் கென்று முரியே னாகப்
புரிவான் கருதி யருளொடு நின்றான்
வரியார் லீலக் கரிதோட் சேரும்
பெரியான் வேத வரியார் வாயா
னரியான் வாணோர் பிரியாது னேண்டப்
பரிதேர் முதலா யுரிமையிற் பற்றிப்
பொருதவோர் கரியு மரியுமே விய
வேவிய வேலுடன் ருவியே மஞ்ஞ

வந்தருள் புரிந்துநஞ் செத்திலம் பதியார்
பத்தம தகற்றிடுவ் கந்தவே டானே.

(3)

நேரிசை வெண்பா.

வேளையுன் பூச்சேன் மினுக்குக் குலுக்கேன்செவ்
வேளையெம் பாலுற்றான் மேதினியிற்—கோளேதாங்
நீதெமக்குச் செய்தாலுஞ் செத்துரான் ஞானிமெப்
போதெமக்குச் செய்யும் புகழ்.

(௨௦)

கட்டளைக்கலித்துறை.

புகலொன்றி லாதவர் செத்துரிற் கத்தனைப் பேயிரப்ப
விகலொன்று சொல்வரா மன்பரைக் கொண்டவர்க் கீவதெவன்
ககலொன்று கங்கைகொண் டான்பெற்ற வாண்டியே நாமறிவே
* மகலொன்று மில்லுமோ வன்குறத் தோகையு மாளையுமே.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

ஆன்குல மோஹிய கோன்றரு மகளிர்
மாண்குலத் தோடொரு வான்குல மோங்க
வருபவ ரிருவர் குரவணி மொய்ம்பின்
மருவிட விச்சை பொருந்திய தாலு
மொருமகன் பெயரே யருமையிற் பெற்ற
பெருமையி னுலு முரிமையிற் றங்கை
தருமனினெனவே வருமுறை யாலு
மரிமரு மகனென் றுரிமையிற் பெயர்கொண்
முருகவிய் வுலகோர் தருவழக் கொன்றிங்
குன்வயி னிகழ்த்த தென்வயிற் கேண்மோ
பெற்றவன் குணங்கண் முற்றுமே தாங்கு
நற்றவப் புதல்வரு மற்றவன் சாயத்
சுற்றுமே யின்றிப் பெற்றவன் † முன்பி
னுற்றவக் குணமே பற்றிய தனையரு
மிற்றைநா ஞுண்டா மற்றிவை தம்மு
ளெக்குணம் பெற்றாய் நீர்க்குண சொல்லாய்
மாதலன் குணமே போதுவ னுணக்கு
யேதெனின் மான்பின் காதலிற் சென்றான்
கண்ணுட் ளானிற் றுன்னியே யோடும்

* அகல்=மனவிசாலம்.

† முன்பின்=தமையன் தம்பி.

4472

புள்ளிமான் கன்றும் வள்ளியின் சென்றும்
கன்றுடன் மலையி னென்றுமே யுறைவான்
குன்றெலா நீயும் வென்றியே புரிவாய்
பெருமா னெனும்பே ருரிமையாப் பெற்றான்
பெருமா னெனும்பே ரருமையாப் பெற்று
யரவின் பகைமீ திறுமாந் துற்றா
னரவின் பகைமேற் குரவார்ந் துற்றாய்
கனபமார் சந்த மனவிய வழகா
எரிளமுலை மாளு ருளமிவர் கேணி
கற்றையஞ் சடையனாற் பெற்றனனாழி
மற்றவ னிடமே பெற்றன^{னை} வளைநீ
யவுண்ணைச் செற்றோ ரணங்கை முன்கண்டா
னவுண்ணைச் செற்றோ ரணங்கைநீ கொண்டா
யிவ்வா றிருப்பினுங் கௌவையொன் றில்லை
யத்தனைப் போலவே பத்தர்கட் கெல்லாஞ்
சித்தமாய் வீடரு ஞுத்தம குணமு
மெத்தவு முடையாய் நிச்சமு மன்றோ
செவ்வாய் திறந்திவண் செப்பிடா யெந்தாய்
குங்குமச் செற்றினைப் பொங்கிய புனலார்ந்
தங்கையாற் கழுவுங் கொங்கையின் னூர்க
னிற்கிதங் கொஞ்சம் பங்கிமி லொலியே
சங்கினி லொலிக்குஞ் செந்தூர்
சங்கரன் பங்கினிற் றங்குவான் மகனே.

நேரிசைவெண்பா.

மகனென்றுன் மேற்பிரியும் வைத்ததெலாந் தாயே
மகனென்றும் பாராடே ஹவத்தான்—றகவின்றி
யத்தனுமே கூப* மறுமுதனே செந்தூரா
பித்தனுமே செய்தாலென் பேச்சு.

(2. 72)

கட்டளைக்கலித்தூற,

பேச்சுக்கிங் குன்னையா னுமைநீ யென்றதார் பின்னொருவ
ரேச்சுக்குட் பட்டுந் துனைமாந் திருந்தவ ரென்னை மிகத்
காச்சுக்காச் சென்றிடக் கைகட்டி வாய்பொத்திக் கண்கைக்
மூச்சுக்காட் டாதிருப் பாயோசெந் தூராளு முத்தையனே

* ஊமைப்பிள்ளையாழி.

நிலமண்டிலவாழிரியப்பா.

முத்தே நிறைத்த பத்தியோ வெண்ணச்
சுத்தமார் சொற்பொரு டத்தியே பொலியும்
புத்தகம் பலவே வித்தகர் மெச்ச
வித்தகை மீதே மெத்தவுஞ் செய்தா .
னத்தியி னருளே நித்தமும் பெற்று
முத்திலீ மிற்ற வுத்தமி வாயால்
வித்தினம் பயிலும் பதியின்வாய்ச் சொல்லா
முதுநா லெனும்பெரு சதமறைப் பயனை
பொதியுமோர் பணுவ விதமுறக் கேட்பான்
முன்னுமோர் நாவன் மன்னுமோ ரமைய
முன்னியா மேய்க்குஞ் சின்னவன் போலாய்
வந்துமுன் றேன்றி விந்தையாய்ப் பேசிச்
சிந்தையிற் பலனைப் பித்தியே கொள்வான்
முந்தையோர் பலனைச் சிந்தினு யந்தோ
வேனிந்த வகையாய் நானிலத் தன்னிற்
பித்தலாட் டகத்தை * நித்தமுஞ் செய்த
லுள்ளதைச் சொன்னாற் சுள்ளனென் றுன்ன
யெள்ள லெனும் விள்ளுவர் கொல்லோ
சுற்றுமே தானுங் குற்றமுன் பேரிற்
சொற்றலுந் தப்பேமற்றதும் வழிவழி
யுற்றதோர் செய்கை பிறறைநா லெழியா
பஞ்சவருடனே வஞ்சினங் கொண்டே
மிஞ்சினார் பலரோ டெஞ்சினு ரெவருந்
துஞ்சுவே னாதாய்ப் பஞ்சைபோல் வந்தே
வஞ்சகம் பொய்தா னெஞ்சுற வுரைத்து
மாதவ னெனும்பேர் தீதருந் கொண்டான்
மருமகன் ருன திருமுரு காரீ
யாதலாற் செய்கை நீதியே செந்துர்
வேதிய ரகத்துள் விளங்கிடும் விளக்கே.

(2.ந்)

நேரிசை வெண்பா.

விளக்கா யிருளகற்று மேவலர்ச ளாக்கை
பிண்க்குமாம் வானோரைப் பேணுந்—தனக்கருவி
யாருமாஞ் செந்து ரறுமுன்னவே வென்பவர்பா
* அகலுமோ வின்கோ ரிடர்.

(2.க)

† முன்கத்தினை ஆடகம் ஏன்னும் பதங்கனின் திரிபு பித்தலாடகம்.

கட்டளைக்கலித்துறை

6422 (874)

புடர்விளைக் கின்றவை வேடரைக் கொன்றே னிதையமதிற்
புடர்விளைக் கேற்றியஞ் ஞான விருளைத் துடைத்தெனையே
புடர்விளைக் கட்டைப் பாயே லடியார் தொகையிக்கும்நான்
புடர்விழை வுற்றிடி வெண்பயன் செந்தூரில் வித்தகனே. (௨௭)

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

வித்தைகட் கெல்லாங் கர்த்தனீ யென்றே
புத்தகஞ் சொல்லல் சத்திய மெனவே
யத்தமும் பயனு முத்தர்டீ கீவா
னிர்த்தனஞ் செய்வான் பத்தர்சொற் பணுவற்
கர்த்தமு மாவா னத்தினத் தந்த
கனவியற் பொருளை யுளபடிக் கறிவான்
சமுகமுற் றார்க்கு னெழுமொரு வாதஞ்
பேசா நிருந்தநீ கூசாது தீர்த்த
வன்னு டானே தென்னு டாகு
மின்னு டெங்குஞ் சொன்னார் புலவர்
முன்னு ரென்றிங் கின்னே கேட்டு
நின்பதற் தொழவு மின்பதற் தந்தா
பன்பிதற் கொண்ட செம்பதம் பாடின
* முன்பதற் தருவா யென்பதற் தேர்ந்தே
னென்னவா நேத்தி யுண்ணையான் பாடங்
கன்னலுங் கழுஞ் தென்னையில் வளருஞ்
சோதியார் மாடம் வீதியார் செந்தூர்
சீதமார் வாரி மோதியே கரையிற்
சிந்திடு முத்தோ முந்தியச் சாகரம்
வந்திடு மமுதோ கொந்தவிழ் தருவோ
சிந்தா மணியோ நந்தா விளக்கோ
வெந்தோ வென்பேன்கந்தா வுண்ணை
யக்கரை மீதிற் கொக்கரை முழங்கப்
பக்கம திருவர் கைக்கிளி தாங்க
வொயின்மின் னார்க்கு ருயிலிற் பாடி
மயிலென நடிக்க வயில்லைக் கொண்டே
சத்தனம் பழுகு சாந்துகஸ் தூரி
விந்நையார் களபம் விரவியே புகி

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
உருவாக்கியவர் தார் மஹாபாஷ்யம்

கொந்தலர் பிச்சி குடைமுலை வாச்சி
யீந்துள முதலாயந்தமி லாரஞ்
சந்திக டோறுங் கந்தரந் தாங்கித்
தந்திரி மார்கன் வந்தனை புரிய
வந்தணர் முதலாய் வந்தவாக் கெல்லாஞ்
சித்தையிற் களிப்போ டெநதனை ரத்துந்
வதரிசனந் தந்தே வரிசசெய் வாரிற்
பககம தறுப்பான் சந்தனை முதலா
யிலை நனிததே யுலை லலா யதன்றுங்
குணபா னோக்குக் கணகண வெனவே
மணியொவி தரநன் னானிலன் னுங்கி
மணமக மெனவே குணமுட னுறையுங்
கோலங் காட்டி னாலநீ தடியேன
வேண்டிமா ரெல்லா மீண்டுவந் தருளி
யென்னை பாட் கொண்டு முன்னையான்பாட
வுண்ணுபோ செல்லாஞ் சொன்னயங் கேட்போர்
கன்னலுங் கைத்த தென்னவுந் தூகலின்
பொருளே தேர்வார் மருளா வண்ண
மருளே நிறைந்த பொருளே யெனவு
முறையே தந்துங் குறைதா னொருவ
னினாயா வண்ணம பொறையோ டருளா
யிறையா யெங்கு நிறைபரம் பொருளே.

(8)

தேரிசை வெண்பா.

பொருவாகு முன்னாகப் பொற்றவியுள் ஞான
வருவாகுஞ் செந்தாரா வுன்னைக்—குருவாகப்
பெற்றவனை ரென்றலெம் பித்தன் மணக்கூட்ட
முற்றெவனோர் சொல்வேனுனக்கு.

(9)

கூட்டி எகிலிந்நுணை.

உன்னுவா ரல்லாதார் காணாத சொ தாங்குகந்தகத்தன்
தன்னருட் டாமரை மாமலர்ப் பாதந் தமைநினை திங்
கின்னுண லோடுறக் கந்துறத் தேதின மெய்த்த குச்
-ன்னியிற் றுண்மலர் குட்டினன் பூத்திடத் திர் னதே.

1 முன்—ஆடாமணிக்கோவை முற்றுப்பெற்றது.

உ

செய்யார்.

இத் தூலாகியியரிபற்றிய தூல்கள்.

-
1. திருவா வவாய்ப்பதிகம்.
 2. முநகக்கட வுண்பாலை.
 3. ஆற்றார்ப்பதிகம்.
 4. பூதேசாமகநதரித்திருவருண்பாலை.
 5. தெடி வெண்பா.
 6. புத்தேசகடாசுஷமாலை.
 7. தாடேசுவரவெண்பா.
 8. திருச்செருதூர மரபுதவெண்பா.
 9. தெடி துண்டகமலை.
 10. பாண்டாமலைபெருநான்பதிகம்.
 11. பாண்டிதெண்பா.
 12. சற்குருதேசத்திரையா.
 13. தெடிவெண்பா.

விநாயகாசுரம் பாடித்தொழுவது மிகவும்

[illegible]

அன்று யிடை யிடை யே சித்தசகலாபிஷேகம் உத்தம மல
கா பவதிரத கிஷோகமும் உபதேசித்தருளுமிடத்து மாயாவாத
டனதையும, பவிசுபாச ஈரூபணப்பொலிவையு, பக்நிநி
யைபயமு, ஆயுளவேதத்தின நமையையும், சித்தாசரிமச்சிற்
பையு, மந்திரமீடாகவகளிலுள்ள மம்மத்தையும் கரதலா மல
மாக நன்கு விளக்கு. வேண்டெவ்வா கிருவாணக்கா சித்த
காரியச்சரி யவ்ஸரிடம பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தமிழ் பீகரலியுள் ப.ம. இதன் விலை அறு 10

கி. ச. அ. முகநயினர்,

தமிழ்நாட்டின் தொழில்நுட்ப வளம், தமிழ்நாட்டின் தொழில்நுட்ப வளம், தமிழ்நாட்டின் தொழில்நுட்ப வளம்.

துரிச்சிராப்பள்ளி

சிறிதூ தவசன பூஷணம்.

இச்சாஸ்திரமானது வேதாகமச்சாரமாய் விளங்குவதும் திருவருட்பெருஞ் செல்வாக்களாகிய வீடுவேகாதி சாவசாதனை சம்பந்தமான நீஷ்சுமாதிகாரிகள் அனுபவிப்பதும், சுதந்தரத்துவிததிததாந்த்வுண்மையினை யுள்ளகளை நெல்லிங்கனார்போ லெடுத்தகாட்டுவதுமாகிய உண்மைஞானசுதினைபத்யலகணம், பசுவிலகணம், பாசுவிலகணம், சந்தசுத்திலகணம், தசகாடியலகணம், அவதன்யலகணம், உணர்த்தமுநையலகணம், தீர்ணகயலகணம், சாதனவிலகணம், ஞானவிலகணம், நானாவிளில்கணம், அத்துவிதமுதநியிலகணம் எனப் பன்னிரண்டு வகைகளார் விவகரித்து, தெனியான வசனஞ் பமரகச செந்தமிழ் நடைபூல் எது திருட்டாந்த் பூர்வகமாயும் ஆட்ட்சப சமாதானவகளுடனும், பரபடச சுபட்சமாயும் எழுதி யச்சிடப்பட்டினைது மனிசப்பிறப்பை யெடுத்ததனுலடையச்வனடிய முக்தியப்பிரசையாசனை இச்சாஸ்திரத்தினுலடையவா மெனபகிற நடைபூல்லை

இதன் விலை ரூபாய். வி. பி. சரீஜ் படம் க-ந-0.

 $u \in \Pi(\mathcal{B})$

பூவை - மணவழகுமுதலியார்

2 5 10 11

34 முடிவளித்தி, சென்னை.

தேவர்களே அடக்கம்.

